

Книга Даниїла — Номер сто вісімдесят три

Вічна основа: Христос в історії пророцтва і віри віруючого

Jeff Pippenger

2024-04-13

«Істина, яку Петро визнав, є основою віри віруючого. Це те, що Сам Христос назвав вічним життям». Та «істина» окреслила два аспекти Христа. Перший полягав у тому, що Христос є складовою пророчої історії. Віхи, що символізують події пророчої історії, представляють Христа. Його зв'язок із цими подіями засвідчує святість пророчих віх і пояснює, чому Сестра Вайт так часто говорила, що ми повинні оберегати віхи, адже ті віхи представляють Ісуса Христа. Віха, що представляла тему випробування за часів Христа, була Його хрещенням, і воно узгоджувалося з іншими подіями у священних лініях реформ, які вирізнялися зішестям божественного символу.

У лінії реформи Мойсея Божество зійшло й перебувало в палаючому кущі — символі Творця, що поєднується з творінням. У лінії реформи наприкінці сімдесяти років Михаїл зійшов, щоб зміцнити Кира для видання першого указу, і водночас Даниїл був змінений на образ Христа. У лінії реформи Христа Святий Дух зійшов у вигляді голуба, щоб помазати Божого Сина, символ божественності, поєднаної з людською природою. В історії міллеритів ангел, що зійшов 11 серпня 1840 року, був не хто інший, як Ісус Христос, який зійшов із маленькою книжечкою, що мала бути з'їдена, і Він Сам був тією книжечкою. Там Він показав, що поєднання божественності з людськістю здійснюється через споживання й пиття плоті та крові Хліба Небесного.

Священна історія є священною, бо її втілює присутність Христа. Пророцтва Божого Слова, що окреслюють майбутні події, — це Ісус Христос, адже Він є «Слово». Коли ці пророцтва сповнюються в історії, події являють сповнення Його Слова, а Його Слово є істиною. Саме Його Слово проголошує пророцтво, і саме Його Слово сповнюється, коли настає подія, тож на початку й у кінці — Ісус Христос, бо Він — Альфа й Омега. Тож коли Петро проголосив, що Ісус є Христом і Сином Бога Живого, він визначив віху, якою був Ісус Христос, і віху, що досягає свого досконалого сповнення в останні дні. 11 вересня 2001 року було досконалим сповненням Христа.

Відкинути пророче сповнення 11 вересня 2001 року — означає відкинути Христа, Сина Бога живого. Ця істина, висловлена Петром, була "підвалиною віри кожного віруючого", і 11 вересня 2001 року Христос повернув Свій народ останніх днів до "стародавніх стежок" Єремії, які являють собою "підвалини" руху вісток першого й третього ангелів. Петро представляв сто сорок чотири тисячі, які запечатаються у період, коли чотири ангели стримують чотири вітри. Час запечатування — це конкретний пророчий період, що починається 11 вересня 2001 року і закінчується недільним законом, що невдовзі настане. Ісус завжди показує кінець чогось його початком.

На початку часу запечатування зійшов ангел вісімнадцятого розділу Об'явлення, як зійшов Святий Дух на хрещенні, і той ангел був "не меншою особою, ніж Ісус Христос", бо ангел, що зійшов, щоб освітити землю Його славою в історії міллеритів, був "не меншою особою, ніж Ісус Христос". Коли незабаром настане недільний закон, "не меншою особою, ніж Ісус Христос" знову зійде і представить друге з двох послань вісімнадцятого розділу Об'явлення, коли Він кличе Свою іншу отару вийти з Вавилону. У середині періоду запечатування зійшов ангел, як і другий ангел зійшов 19 квітня 1844 року, під час першого розчарування міллеритського руху.

Між приходом того другого ангела і приходом третього ангела 22 жовтня 1844 року було послано багато ангелів, щоб додати сили другому ангелові, коли надійшла вістка Опівнічного кличу. Говорячи про час, коли ці ангели з'явилися в історії міллеритів, сестра Вайт повідомляє, що ті, хто відкинув ці вістки, розіп'яли Христа так само певно, як юдеї Його розіп'яли.

"Я бачила, що, як юдеї розіп'яли Ісуса, так і номінальні церкви розіп'яли ці вістки, і тому вони не знають шляху до Святого Святих і не можуть отримати користі від заступництва Ісуса там." Ранні твори, 261.

Послання, представлені ангелами, коли їх відкидають, означають розп'яття Христа, бо Він втілює ці послання та їхнє історичне сповнення. 18 липня 2020 року «не хто інший, як Ісус Христос» зійшов, що ознаменувало перше розчарування і початок часу зволікання. Убиті на вулицях, мертві сухі кістки Його народу останніх днів мали бути пробуджені, почувши єдиний голос, який може повернути людей до життя.

Істинно, істинно кажу вам: настає година, і вже настала, коли мертві почують голос Сина Божого, і ті, що почують, оживуть. Бо як Отець має життя в Собі, так і Синові дав мати життя в Собі; і дав Йому владу також чинити суд, бо Він є Син Людський. Не дивуйтеся цьому, бо настає година, коли всі, хто в гробах, почують Його голос і вийдуть: ті, що чинили добро, — на воскресіння життя; а ті, що чинили зло, — на воскресіння осуду. Івана 5:25–29.

У липні 2023 року Його голос покликав мертві сухі кістки до життя, а Альфа й Омега тоді повторили початок часу запечатування, бо липень 2023 року знаменує завершальний період часу запечатування. Його народ тоді знову був покликаний повернутися до стародавніх стежок Єремії, до основ міллеритської історії. Основоположне послання і початку, і завершення міллеритської історії — це перше й останнє послання цієї історії, а саме «сім часів» двадцять шостого розділу книги Левіт.

У липні 2023 року Божому народові останніх днів знову було наказано взяти малу книжечку й з'єсти її. Коли вони їдять малу книжечку, їх випробовують, щоб з'ясувати, чи визнають вони вістку третього горя в дев'ятому розділі Об'явлення (вістка зі сходу) і вістку одинадцятого розділу Даниїла (вістка з півночі). Процес випробування приводить їх до віршів 13–15 одинадцятого розділу Даниїла, що є битвою при Паніоні, тобто Кесарія Филипа, і що є вісткою опівнічного крику, де виявляються два класи, які почули Його голос:

одні — «що вчинили добро, — на воскресіння життя; а ті, що зло чинили, — на воскресіння осуду».

Під час запечатування ста сорока чотирьох тисяч є три голоси, і всі вони — це голос «нікого іншого, як Ісуса Христа». Перший голос вісімнадцятого розділу Об'явлення пролунав, коли великі будівлі міста Нью-Йорк були повалені дотиком Бога. Другий голос — це голос архангела Михаїла, який кличе мертвих із їхніх могил. Третій голос — це другий голос вісімнадцятого розділу Об'явлення, який кличе Його іншу отару вийти з Вавилону в годину «великого землетрусу» одинадцятого розділу Об'явлення. Досконале виконання визнання Петра в Кесарії Филипповій звершується тоді, коли Христос веде Свій народ останніх днів до «тієї частини пророцтва Даниїла, що стосується останніх днів».

Паніум у віршах 13–15 одинадцятого розділу Даниїла — це «частина» пророцтва Даниїла, яка була запечатана і яка визначає звістку Опівнічного крику. Паніум — це таборове зібрання в Ексетері в серпні 1844 року, це історія, що сповнюється під час другого терміну Дональда Трампа, і це пророча звістка, яка накладає печатку Божу на чола ста сорока чотирьох тисяч. Вірші, які ми зараз вивчаємо, — це дуже свята земля.

Істина, яку сповідав Петро, є підвалиною віри віруючого. Сам Христос назвав її життям вічним. Але володіння цим знанням не було підставою для самозвеличення. Не завдяки жодній власній мудрості чи доброті було це відкрито Петру. Людство ніколи не може, само по собі, досягти пізнання божественного. «Воно високе, як небо; що ти можеш зробити? Глибше від аду; що ти можеш знати?» Йова 11:8. Лише Дух усиновлення може відкрити нам глибини Божі, яких «око не бачило, вухо не чуло і не ввійшли до серця людини». «А Бог відкрив їх нам Своїм Духом, бо Дух усе досліджує, навіть глибини Божі». 1 Коринтян 2:9, 10. «Таємниця Господня — з тими, хто боїться Його»; і те, що Петро розпізнав славу Христа, було свідченням того, що він був «навчений Богом». Псалом 25:14; Івана 6:45. О, справді, «блаженний ти, Симоне Бар-Йона, бо не тіло й кров відкрили це тобі».

Ісус продовжив: «Кажу також тобі: ти є Петро, і на цій скелі Я збудую Мою церкву; і брами пекла не здолають її». Слово «Петро» означає камінь — камінь, що котиться. Петро не був тією скелею, на якій була заснована церква. Брами пекла здолали його, коли він, клянячись і присягаючись, відрікся свого Господа. Церква була збудована на Тому, проти Якого брами пекла не могли встояти.

Вістка, яку Христос подавав Своїм учням у Кесарії Філіпповій, була і є вісткою Опівнічного крику, і вона подана в контексті духовної війни між грецьким богом Паном, храм якого називали «воротами пекла», і двома відступницькими рогами земного звіра. Маккавеї були відступницьким Божим народом, який заявляв, що є захисником Божої церкви, воюючи проти релігії греків. Вони вважали себе і релігійними, і політичними лідерами. Вони представляють відступницький протестантизм тих занепалих церков, які разом з урядом Сполучених Штатів нині формують образ звіра і ведуть війну проти релігії глобалістів — вокізму та Матері-Землі. Відступницькі роги перемагають у своєму протистоянні з релігійними та політичними елементами глобалізму, і водночас істинний протестантський

ріг очищується через усунення останніх залишків нерозумних дів перед тим, як бути піднесеним як знамено під час «великого землетрусу» недільного закону, що невдовзі настане.

Частина пророцтва книги Даниїла, що стосується останніх днів, яка також є Одкровенням Ісуса Христа і становить послання Опівнічного крику, розкривається Львом із племені Юди у Кесарії Пилиповій, яка також зветься Паніум. Вона розкривається посеред війни між атеїстичними звірами з безодні та рогом республіканізму, який у 2015 році почав розбухувати того звіра, а також проти справжнього рога протестантизму, який нині відроджується як могутнє військо.

Істина, яку визнав Петро, є віхою 11 вересня 2001 року, а саме, що Христос є Сином Бога живого. Істина того, що означає Ісус як Син Божий, є випробувальною істиною так само певно, як у дні Петра питання, чи був Ісус Месією, чи ні. Проголошення, що Ісус є Сином Божим, представляє все, що було відкрито про те, ким є Син. Воно представляє не лише те, що Він був Божим Сином, але й що Він також був Сином Людським. Це істина про втілення божества в людство, що є саме тим ділом, яке звершується в період запечатування ста сорока чотирьох тисяч. Істина про «втілення» — це істина кінця, яку на початку прообразувала істина «суботи».

22 жовтня 1844 року ознаменував прихід третього ангела. Коли приходить ангел, Лев із племені Юдиного відкриває особливу істину, пристосовану до періоду, в якому істина розпечатується, і ця істина тоді випробовує покоління, в якому вона відкривається. 22 жовтня 1844 року були відкриті істини, пов'язані зі служінням Христа, який раптово прийшов до храму, що Він збудував за сорок шість років, з 1798 по 1844. Його судове служіння, закон Божий, Його роль як Первосвященника, питання знака звіра та запечатування ста сорока чотирьох тисяч — усе це було розкрито. Сестрі Вайт було показано, що серед тих істин була одна, яку Альфа й Омега виділив в особливому світлі.

"Я був вражений, коли побачив четверту заповідь у самому центрі десяти заповідей, з м'яким ореолом світла, що оточував її. І сказав ангел: 'Це єдина з десяти, яка вказує на живого Бога, який створив небеса й землю та усе, що в них є. Коли були закладені підвалини землі, тоді були закладені й підвалини суботи також.'" Свідчення, том 1, 75.

Настав час запечатування ста сорока чотирьох тисяч, але його мали відкласти через повстання 1863 року. 11 вересня 2001 року розпочався процес запечатування, коли Христос, представлений як могутній ангел вісімнадцятого розділу Об'явлення, зійшов із прихованою книгою у своїй руці, яку Божий народ останніх днів мав з'їсти. Альфа й Омега завжди показує кінець через початок, тож в останні дні була інша істина, яку було особливо висвітлено, і вона була безпосередньо пов'язана з істиною про суботу, яку було підкреслено під час першої спроби Христа запечатати сто сорок чотири тисячі.

Настав час Даниїлові стати у своєму жеребі. Настав час, щоб дане йому світло пішло у світ, як ніколи раніше. Якщо ті, для кого Господь зробив так багато, ходитимуть у світлі, їхнє пізнання Христа і пророцтв, що стосуються Його, значно зросте, коли вони

наближатимуться до кінця історії цієї землі.

«Ті, хто спілкується з Богом, ходять у світлі Сонця Праведності. Вони не безчестять свого Викупителя, оскверняючи свій шлях перед Богом. На них сяє небесне світло. В очах Божих вони мають безмежну цінність, бо вони одне з Христом. Для них Слово Боже має незрівнянну красу й принадність. Вони бачать його важливість. Перед ними розкривається істина. Вчення про втілення опромінене лагідним сяйвом. Вони бачать, що Писання є ключем, який відмикає всі таємниці й розв'язує всі труднощі. Ті, хто не бажав прийняти світло й ходити у світлі, не зможуть зрозуміти таємницю благодетя, але ті, хто не вагався взяти хрест і піти за Ісусом, побачать світло в Божому світлі».

Публікації рукописів, номер 21, 406, 407.

Вчення про втілення є істиною про те, що божественна природа, поєднана з людською, не грішить, а ознакою тих, хто досяг цього досвіду в останні дні, є Субота.

А ще Я дав їм Мої суботи, щоб вони були знаменням між Мною та ними, щоб вони знали, що Я Господь, Який освячує їх. Єзекіїля 20:12.

Сто сорок чотири тисячі запечатані на вічність, і процес запечатування визначає короткий проміжок часу наприкінці процесу запечатування, безпосередньо перед недільним законом, коли ставиться печатка. У той короткий проміжок часу божественність поєднується з людською природою назавжди.

Що ви робите, браття, у великій справі приготування? Ті, хто єднається зі світом, приймають світський відбиток і готуються до знака звіра. Ті, хто не довіряють собі, смиряються перед Богом і послухом істині очищають свої душі, приймають небесний відбиток і готуються до печатки Божої на своїх чолах. Коли вийде указ і буде накладено відбиток, їхній характер залишиться чистим і безплямним навіки.

«Нині час готуватися. Печатка Божа ніколи не буде покладена на чоло нечистого чоловіка чи жінки. Вона ніколи не буде покладена на чоло честолюбного, світолюбного чоловіка чи жінки. Вона ніколи не буде покладена на чола чоловіків чи жінок із неправдивими устами або лукавими серцями. Усі, хто прийме печатку, мають бути без плями перед Богом — кандидати на небо. Ідіть уперед, мої браття і сестри. Зараз я можу лише коротко написати про ці питання, просто звертаючи вашу увагу на необхідність приготування. Досліджуйте Писання самі, щоб ви зрозуміли грізну урочистість теперішньої години.» Свідчення, том 5, 216.

Попередній уривок може навести на думку, що печатку ставлять під час недільного закону, але це не так. Сестра Вайт чітко говорить, що недільний закон — велика криза, і вона так само ясно навчає, що характер виявляється в кризі, але ніколи не формується в кризі. Про печатку можна сказати, що вона ставиться під час недільного закону лише в тому сенсі, що тоді вона стає видимою, бо ті, хто тоді мають печатку, підносяться як знамено. Печатка ставиться в короткий проміжок часу, безпосередньо перед закриттям часу благодаті, а для тих, хто зберігають суботу, час благодаті закривається при запровадженні недільного закону. Запечатування почалося 11 вересня 2001 року, і тоді ніхто не отримав Божої

печатки, бо, як це видно з періоду після 22 жовтня 1844 року, спочатку мав бути випробувальний процес.

У кожному реформаторському русі, коли божественний символ сходить, щоб надати силу посланню, яке було розпечатане в час кінця, починається процес випробування. Коли Михаїл зійшов, щоб надати силу Кірові приступити до виконання першого указу, тоді юдеїв випробували: чи полишать вони дім, у якому жили попередні сімдесят років, і повернуться до зруйнованого міста, щоб відбудувати його. Коли Святий Дух зійшов під час хрещення Христа, юдеїв випробували у питанні Месії. Коли могутній ангел десятого розділу Об'явлення зійшов 11 серпня 1840 року, те покоління було випробуване щодо того, чи вони з'їдять маленьку книжечку і все, що ця маленька книжечка означала.

11 серпня 1840 року розпочався процес випробування, що сформував два класи поклонників, і ті, хто пішли за Агнцем до Святого Святих, були кандидатами на те, щоб увійти до числа ста сорока чотирьох тисяч. Остаточне випробування для того покоління, яке не пройшло процес випробування, почалося з приходом більшого світла щодо «семи часів» у двадцять шостому розділі книги Левіт. З 1856 по 1863 рік Лаодикійська вістка позначила завершальний відрізок у періоді, який розпочався з приходом третього ангела 22 жовтня 1844 року. Цей відрізок часу представлений віршами 13–15 одинадцятого розділу книги Даниїла.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

'На початку було Слово, і Слово було в Бога, і Бог було Слово. Воно було на початку в Бога. Усе через Нього постало; і без Нього не постало нічого, що постало. У Ньому було життя; і життя було світлом людей. І Світло у темряві світить; і темрява Його не пододала.' 'І Слово стало тілом, і перебувало між нами, (і ми бачили славу Його, славу як Єдинородного від Отця,) повне благодаті та правди' (Івана 1:1-5, 14).

Цей розділ окреслює характер і значення служіння Христа. Як знавець предмета, Іван приписує всю владу Христові й говорить про Його велич і величність. Він випромінює божественні промені дорогоцінної істини, як світло сонця. Він представляє Христа як єдиного Посередника між Богом і людством.

Вчення про втілення Христа в людській плоті є таємницею, «навіть таємницею, що була захищена від віків і від поколінь» (Колосянам 1:26). Це велика й глибока таємниця благочестя. «Слово стало тілом і перебувало між нами» (Іван 1:14). Христос прийняв на Себе людську природу, природу, нижчу за Його небесну природу. Ніщо так не показує дивовижного самоприниження Бога, як це. Він «так полюбив світ, що віддав Свого Єдинородного Сина» (Іван 3:16). Іван подає цю чудову тему з такою простотою, що всі можуть збагнути викладені думки й просвітитися.

Христос не удавав, що прийняв людську природу; Він справді її прийняв. Він насправді мав людську природу. «Оскільки діти є учасниками плоті й крові, то й Він Сам так само взяв участь у тому самому» (Євреям 2:14). Він був сином Марії; Він був із насіння Давидового за людським походженням. Його названо людиною, а саме — Людиною

Христом Ісусом. «Цей Чоловік, — пише Павло, — був удостоєний більшої слави, ніж Мойсей, бо той, хто збудував дім, має більшу честь, ніж дім» (Євреям 3:3).

Але хоч Слово Боже говорить про людськість Христа, коли Він перебував на цій землі, воно також рішуче свідчить про Його передвічне існування. Слово існувало як божественна істота, як вічний Син Божий, у єдності з Отцем Своїм. Від вічності Він був Посередником завіту, Тим, у Кому мали благословлятися всі народи землі, як юдеї, так і язичники, якщо вони приймуть Його. «Слово було в Бога, і Слово було Бог» (Івана 1:1). Перш ніж були створені люди чи ангели, Слово було в Бога і було Богом.

Світ був створений Ним, «і без Нього не сталося нічого з того, що сталося» (Івана 1:3). Якщо Христос створив усе, то Він існував раніше за все. Слова, сказані щодо цього, такі однозначні, що ніхто не повинен залишатися в сумніві. Христос був Богом по суті і в найвищому розумінні. Він був з Богом від вічності, Бог над усім, благословенний навіки.

Господь Ісус Христос, божественний Син Божий, існував від вічності, як окрема Особа, проте єдиний з Отцем. Він був неперевершеною славою неба. Він був командувачем небесних розумних істот, і поклоніння ангелів Він приймав як Своє законне право. Це не було привласненням того, що належить Богові. «Господь мав мене на початку Своєї дороги, — проголошує Він, — перед Своїми давніми ділами. Мене було поставлено від вічності, від початку, ще перед тим, як була земля. Коли ще не було безодень, мене було породжено; коли ще не було джерел, що рясніють водою. Перш ніж утвердилися гори, перед пагорбами — мене було породжено, коли Він іще не створив землі, ані полів, ані початків пороку світу. Коли Він готував небеса, я була там; коли окреслював круг над поверхнею безодні» (Приповісті 8:22–27).

У тій істині, що Христос був одно з Отцем ще до того, як було закладено основу світу, є світло і слава. Це те світло, що сяє в темному місці, роблячи його осяйним божественною, первісною славою. Ця істина, безмежно таємнича сама по собі, пояснює інші таємничі й інакше непояснювані істини, тоді як сама вона оповита світлом, недоступним і незбагненим. Вибрані послання, книга 1, 246–248.